

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่มนุษย์ใช้ในการสื่อความหมาย และใช้รับรู้ ความรู้ สึกข์ของผู้อื่น ประสบการณ์ต่างๆ นั้นจะถูกถ่ายทอดจากบุคคลหนึ่งไปสู่อีกบุคคลหนึ่งได้ก็โดยอาศัย ภาษา (มยุรี สุขวิวัฒน์, 2515 อ้างถึงใน ปาริฉัตร สรญาณธนาวุธ, 2530) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันที่โลกมีความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการและเทคโนโลยีในด้านการ สื่อสาร และคมนาคม ทำให้ประเทศต่างๆ ทั่วโลกจำเป็นต้องมีการติดต่อระหว่างกันเพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ ระหว่างประเทศ เพื่อการติดต่อธุรกิจ และเพื่อประโยชน์ในทางการศึกษา ซึ่งต้องมีการแลกเปลี่ยน ความรู้ในสาขาวิชาต่างๆ ดังนั้นภาษาจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในเรื่องนี้ (ม.ล. บุญเหลือ กุญชร ณ อยุธยา ม.ป.ป.)

การติดต่อแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด กันเช่นนี้ทำให้มีความจำเป็นที่จะต้อง เรียนรู้ภาษาของประเทศที่เราจะติดต่อด้วย หรือภาษาใดภาษาหนึ่งที่จะใช้เป็นสื่อกลางในการติด ต่อระหว่างชาติเหล่านั้น (ทรงพรรณ มณีวรรณ , 2521 อ้างถึงในศิริพร พัวพันธ์ 2531) และภาษาที่ ใช้ติดต่อสื่อสารกับชนชาติอื่นอย่างแพร่หลายมีมาตรฐานเป็นสากลที่สุด ก็คือ ภาษาอังกฤษ ดังที่ แฮร์ริสัน (Harrison ,1974 อ้างถึงในศิริพร พัวพันธ์ 2531) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล ที่ใช้ติดต่อสื่อสารกับนานาชาติได้อย่างดีเยี่ยม

นอกจากนั้น หลักฐานที่แสดงให้เห็นถึงความรุดหน้าของภาษาอังกฤษในด้านที่ เป็นสากลกว่าภาษาอื่นใดก็คือ เอกสารงานเขียนที่เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ส่วนมากจะเขียนเป็น ภาษาอังกฤษแทบทั้งสิ้นและผลสะท้อนจากความเป็นจริงในข้อนี้คือในบรรดาประเทศที่ไม่ได้ใช้ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ ต่างก็เลือกเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมากที่สุด ด้วยเหตุนี้ภาษาอังกฤษจึงเป็นวิชาสำคัญวิชาหนึ่งที่ต้องเรียนรู้เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง ที่ใช้ทั่วโลกและเป็นภาษาที่ใช้บันทึกข้อความทางประวัติศาสตร์ สังคม การเมือง เศรษฐกิจ และ ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ต่างๆ นอกจากนี้ประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการเช่น อังกฤษ สหรัฐอเมริกา แคนาดา และสิงคโปร์ ต่างก็เป็นประเทศที่มีบทบาทในสังคมการเมืองโลก ในการกำหนดมาตรฐานในการทำธุรกรรมชนิดต่างๆ จึงทำให้ภาษาอังกฤษมีความจำเป็นอย่าง มากในการทำธุรกรรมระหว่างประเทศ เพราะฉะนั้นประเทศไทยในฐานะที่เป็นหนึ่งในประชาคม

โลกจึงจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจในการใช้ภาษาอังกฤษซึ่งประกอบด้วยทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนในระดับ ที่เป็นที่ยอมรับของสากล

อนึ่งประเทศไทยซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของประชาคมโลก และไม่อาจหลีกเลี่ยงได้จากผลกระทบจากกระแสแห่งโลกาภิวัตน์ ซึ่งได้นำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงต่อวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนในชาติอย่างชนิดที่ไม่มีใครสามารถคาดคิดได้ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศ และระบบการสื่อสารที่ทันสมัย ประกอบกับกระแสความคิดในการเปิดเสรีทั้งระบบการค้าและระบบการเงินของประเทศไทย ได้ชักนำให้มีการระดมทุนจากต่างประเทศเข้ามาในประเทศไทยอย่างมากมาย และเกิดการล่มสลายของระบบเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วเมื่อรัฐบาลได้ประกาศยกเลิกระบบการแลกเปลี่ยนเงินแบบเดิม ซึ่งกำหนดค่าเงินบาท/ดอลลาร์สหรัฐอเมริกาไว้ที่ประมาณ 27 บาท/ 1 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกาจนเกิดการล้มละลายของบริษัทร้านค้า และสถาบันการเงินจำนวนมากและรัฐบาลได้ยึดธุรกิจสถาบันการเงินเพื่อขายให้กับสถาบันการเงินต่างชาติ ทำให้ผู้คนตกงานเป็นจำนวนมาก และมีการนำชาวต่างชาติเข้ามาดำเนินงานทั้งด้านการค้า การลงทุน และการเงินเป็นจำนวนมากโดยมีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในติดต่อสื่อสาร นอกจากนี้องค์กรทั้งของรัฐบาลและเอกชนต่างก็ต้องปรับตัวในการนำเอาทั้งเทคนิควิธีการทำงาน การบริการ การจัดการ และการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการติดต่อสื่อสารทั้งภายในองค์กรและการติดต่อระหว่างหน่วยงานต่างๆ จนภาษาอังกฤษได้มีความสำคัญจนเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวัน และความอยู่รอดของผู้คนที่ใช้ชีวิตอยู่ในระบบเมืองอย่างยิ่ง

กระทรวงศึกษาธิการได้มองเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ ว่าการที่จะพัฒนาคนให้มีคุณภาพอยู่ในโลกยุคใหม่ได้นั้น จะต้องมีความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2539) จึงกำหนดให้มีการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรพุทธศักราช 2539 โดยมีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง เพื่อสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ถูกต้องตามหลักภาษา และเหมาะสมกับวัฒนธรรม อีกทั้งมีความสามารถในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน อันเป็นทักษะพื้นฐานภาษาอังกฤษ เพื่อใช้ทักษะเหล่านี้เพิ่มพูนประสบการณ์ทางภาษา และเป็นทักษะพื้นฐานในการแสวงหาความรู้ พร้อมทั้งมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษด้วย

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะนั้น ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากที่สุดดังที่ วาเลต (Valette, 1977) ได้กล่าวถึงทักษะการเขียนไว้ว่า ในบรรดาทักษะทั้งสี่ของการเรียนภาษานั้น การเขียนนับเป็นทักษะที่ยุงยากซับซ้อนที่สุดเนื่องจากว่าในการฟัง และการอ่านนั้นนักเรียนจะได้รับฟัง หรือเห็นข้อความจากผู้อื่น นักเรียนจึงมีบทบาทเพียงแค่การตีความ หรือวิเคราะห์ว่าตนเองกำลังได้ยินหรืออ่านอะไร ส่วนในการพูดนักเรียนสามารถแสดง ความคิด

ความรู้สึก ของตนเอง และมีโอกาสให้คำอธิบาย สอดแทรกในบทสนทนาได้ แต่ในการเขียนนั้นนักเรียนจะต้องมีความสามารถอย่างแท้จริงจึงจะเขียนข้อความได้ชัดเจนจนผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ ยิ่งไปกว่านั้นท่านได้ระบุไว้ว่าหากนักเรียนเรียนรู้ภาษาด้านอื่นๆ จะมีส่วนสนับสนุนให้นักเรียนมีทักษะในการเขียนที่ดีขึ้น และเมื่อพิจารณาถึงการฝึกทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้านคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนแล้วจะเห็นจริงว่าทักษะการเขียน เป็นทักษะหลังสุดที่ผู้เรียนจะได้รับการฝึกอย่างจริงจัง สอดคล้องกับที่ ฟินอคเชียโร (Finocchiaro, 1974) กล่าวว่าทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ 4 และเป็นทักษะสุดท้ายที่มุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาไปตามขั้นตอนต่างๆ ทั้งนี้เนื่องจากการเขียนเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนที่สุดในบรรดาทักษะทั้งหมด ผู้ที่จะมีความสามารถทางการเขียนได้จึงต้องมีพื้นฐานในทักษะ การฟัง การพูด และการอ่านมาก่อน และจะต้องมีความสามารถหลาย ๆ ประการพร้อมกันด้วยจึงจะสามารถพัฒนาทักษะการเขียนได้เป็นอย่างดี

ฮีตัน (Heaton, 1975) ได้กล่าวเสริมว่าทักษะการเขียนว่าเป็นทักษะที่ซับซ้อนและสอนยากเพราะต้องการความรู้ความสามารถในด้านไวยากรณ์ และศิลปะในการใช้ถ้อยคำ จำนวนที่สละสลวย ตลอดจนพื้นฐานทางด้านวิจารณ์ญาณ และจินตนาการด้วย

ริเวอร์ส (Rivers, 1968) กล่าวว่า การที่ผู้เรียน จะมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษได้นั้น ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความสามารถ 4 ด้าน คือ การเขียนตัวอักษรในภาษา วิธีสะกดคำตามระเบียบแบบแผนในภาษา การใช้โครงสร้างทางภาษาให้ผู้อ่านเข้าใจ และการเรียนรู้วิธีเลือกคำศัพท์ หรือ กลุ่มคำเพื่อแสดงความคิดของผู้เขียนอย่างเหมาะสม

ส่วนด้านปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษนั้นพบว่า นักเรียนมีปัญหาในเรื่องการเขียนมากกว่าทักษะอื่นๆ ดังคำกล่าวของโอเวนส์ (Ovens, 1970) ที่กล่าวว่า "นักเรียนส่วนใหญ่ในภาคพื้นเอเชียอาคเนย์มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษต่ำกว่าระดับมาตรฐาน" ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ทักษะการเขียนซึ่งเป็นทักษะอย่างหนึ่งที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ในการเรียนภาษา แต่มักจะเป็นทักษะอันดับสุดท้ายในการสอน หลังจากที่ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง การพูด และการอ่านมาแล้วตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากการเขียนเป็นทักษะที่สลับซับซ้อนที่สุดในจำนวนทักษะทั้งหมด

ชาร์มา (Sharma, 1981) ซีเกล (Seigel, 1982) และคิม (Kim, 1983) ได้สำรวจข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนและนักศึกษาพบว่า มีข้อบกพร่องด้านการเขียนภาษาอังกฤษในเรื่องต่างๆ ต่อไปนี้ คือ เรื่องโครงสร้างประโยค กฎไวยากรณ์ต่างๆ การเชื่อมประโยค การเขียนวลี การเลือกใช้คำเพื่อสื่อความหมายการเรียบเรียงประโยค การเขียนเรื่องไม่เป็นไปตามเนื้อหาที่กำหนด

นอกจากนี้แล้ว ไวแอท (Wyatt, 1973) ยังได้ศึกษาถึงข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน และนักศึกษา โดยสามารถรวบรวมข้อบกพร่องในการเขียนไว้ได้ 14 ประเภท คือ

1. การสะกดคำ (Spelling) หมายถึง การสะกดสระ หรือพยัญชนะผิด การเพิ่มหรือละตัวอักษร และข้อบกพร่องด้านการสะกดอื่นๆ
2. การใช้เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation) หมายถึง การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิดหรือละไว้ไม่ใช้ การเว้นวรรคผิด การใช้อักษรตัวใหญ่ผิด และข้อบกพร่องด้าน การใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ
3. การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ (Sentence structure) หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา, การเชื่อมประโยค, การใช้คำเชื่อม, การเขียนเป็นวลีแทนประโยค, และการใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์เนื่องจากไม่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประโยค และทำให้ความต่อเนื่องของบทความสูญเสียไป
4. การใช้คำกริยา (Verb groups) หมายถึงการใช้คำที่แสดงสภาวะว่า เหตุการณ์นั้นได้เกิดขึ้นในอดีต ปัจจุบัน หรือ อนาคตต่างๆผิด นอกจากนี้ยังมีการเลือก ใช้คำกริยาผิดเนื่องจากการเลือกใช้คำกริยามืด การผันกริยามืด และข้อบกพร่อง ด้านการใช้คำกริยาอื่นๆ
5. การใช้คำนาม (Noun groups) หมายถึง การใช้คำนำหน้าคำนามทั้งคำนามประเภท ที่นับได้และนับไม่ได้ และข้อบกพร่องด้านการใช้คำนามอื่นๆ
6. การใช้คำสรรพนาม (Pronouns) หมายถึงการใช้คำแทนที่คำนามทั้งเอกพจน์ และพหูพจน์ซึ่งมีการใช้ผิดพลาด
7. การใช้คำคุณศัพท์ (Adjectives) หมายถึงการใช้คำคุณศัพท์ซึ่งมีการใช้ผิดพลาด
8. การใช้คำบุพบท (Preposition) หมายถึงการใช้คำบุพบทซึ่งมีการใช้ผิดพลาด
9. การใช้คำที่เน้นความหมายของคำอื่น (Intensifiers) หมายถึงการใช้คำที่เน้นให้เห็นความสำคัญในประโยคนั้นซึ่งจะมีทั้งการเน้นด้านเวลา, สถานที่ และความรู้สึก ซึ่งมีการใช้ผิดพลาด

10. ความสับสนในการเลือกใช้คำหรือสำนวน (Confusion or misuse of words and idioms) หมายถึงการใช้คำนาม สรรพนาม คำบุพบท และคำที่ใช้เน้นความหมายผิด ลักษณะการใช้ ผิดตำแหน่งและผิดความหมาย ผิดลักษณะการแสดงกาลเวลา และสภาพเอกพจน์และพหูพจน์

11. การใช้คำย่อหรือคำที่ไม่ใช้ในภาษาเขียน (Contractions, abbreviations and informalities) หมายถึงการใช้คำที่มีความหมายเป็นที่เข้าใจเฉพาะในกลุ่มชน บางกลุ่มแต่ไม่ได้แสดงความหมายที่เป็นที่เข้าใจตรงกันโดยทั่วไปแก่คนอื่น นอกจากนี้ยังมีการใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียนในบทความด้วย

12. การใช้คำซ้ำหรืออ้อมค้อม (Repetition and circumlocution) หมายถึงการใช้คำที่ศัพท์เดิมทุกครั้งที่มีการกล่าวถึงคำนามหรือสรรพนามนั้น และยังมีกรเขียนที่ไม่กระชับเนื่องจากปัญหาในการเลือกใช้สำนวนภาษาและคำศัพท์

13. การใช้คำที่ไม่จำเป็นหรือไม่เกี่ยวกับความ (Clumsy or virtually meaningless expressions) หมายถึงการใช้คำนาม หรือสรรพนามหรือสำนวนที่ไม่สื่อความหมายที่แท้จริง หรือแสดงความหมายซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาของบทความ

14. การขาดความระมัดระวัง (Carelessness) หมายถึงการเขียนรูปประโยคที่มีการใช้คำนาม คำสรรพนาม ตลอดจนสำนวนและกริยาที่ไม่สัมพันธ์สอดคล้องกันกับโครงสร้างการใช้ภาษา

โอเวนส์ (Ovens, 1970) ได้วิจัยพบว่า นักเรียนที่เป็นเจ้าของภาษาเอง หรือ นักเรียนชาวต่างชาติ ที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษ ต่างก็ประสบปัญหาเดียวกัน คือ ขาดความรู้ความเข้าใจที่ดีเพียงพอในด้านโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และขาดทักษะในการฟัง พูด และอ่านที่เพียงพอ ที่จะทำให้นักเรียนมีจินตภาพในการเรียบเรียงข้อความที่ต้องการสื่อให้ออกมาเป็นภาษาเขียนที่มีความสละสลวยได้

นอกจากการทำวิจัยโดยชาวต่างประเทศแล้ว นักวิจัยชาวไทยเองก็ได้ศึกษาในด้านความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนพบว่าอยู่ในระดับที่ต่ำกว่ามาตรฐาน ประกอบกับสภาพการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนยังไม่บรรลุผลสำเร็จตามที่หลักสูตรคาดไว้ กล่าวคือ นักเรียนยังมีปัญหาเกี่ยวกับการเขียนเพราะว่านักเรียนสามารถเขียนประโยคต่างๆ ที่มีความหมายสมบูรณ์ในระดับประโยคได้ถูกต้อง แต่เมื่อนำประโยคต่างๆ มา

เรียบเรียงจะไม่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้เพราะเนื้อความไม่มีความต่อเนื่องกัน ซึ่งกล่าวไว้ในงานวิจัยของพาล์มเมอร์ (Palmer, 1980)

จากผลงานวิจัยของนักวิจัยหลายท่านพบว่า นักเรียนไทยส่วนใหญ่ยังไม่มีความสามารถด้านการเขียนเท่าที่ควร และระดับความสามารถในการเขียนยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจ และยังมีข้อบกพร่องทางการเขียนอยู่มาก ดังผลงานวิจัยของกฤษมา มานะสุนทร (2518) อูไร แฉล้ม (2522) ณัฐวุฒิ ณ บัน (2522) วิไล ชีวะเจริญกุล (2523) ปรียา วีระวงศ์และคณะ (2525) อุษษา กาญจนสถิตย์และคณะ (2525) อ่างถึงโนมนตรา พิพัฒน์ศรีสวัสดิ์ (2535) ประกอบกับที่ ไสภิน มงคลศิริเกียรติ (2529) ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา และนักศึกษาระดับอุดมศึกษาพบว่าความสามารถ ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนนักศึกษาไทยยังอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ คือไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้และยังมีข้อบกพร่องในเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์ ลีลาการเขียน กลไกในการเขียนและคำศัพท์

นอกจากนี้งานวิจัยของ ศุภพร สุขชื่น (2529) และมนตรา พิพัฒน์ศรีสวัสดิ์ (2535) ยังได้เสริมอีกว่านักเรียนไทยยังมีปัญหาด้านการเขียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตการศึกษา 8 มีข้อบกพร่อง ด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์มากที่สุด และอันดับที่สอง คือ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน อักษรตัวใหญ่ การเว้นวรรคคำ นอกจากนี้ นันทยา สุนทรวงษ์ (2535) ได้อ้างถึงวิดโดสัน (Widdoson, 1979) ซึ่งได้กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วงเวลาที่ผ่านมามีปรากฏว่า ประเทศที่กำลังพัฒนามีนักเรียนเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลาหลายปี แต่ยังไม่มีความสามารถเพียงพอในการใช้ หรือ เข้าใจภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็นการพูด หรือ การเขียนก็ตาม ซึ่งประเทศไทยจัดว่าเป็นประเทศหนึ่ง ที่ยังจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ในขณะที่ ธนิษฐา นาคสวัสดิ์ (2541) พบว่านักศึกษาไทยมีปัญหามากที่สุด ในเรื่องที่ไม่สามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษ ที่ซับซ้อนได้ และรองลงมาคือไม่สามารถเขียนข้อความตามที่ตนเองต้องการสื่อความหมายได้

จากปัญหาดังกล่าวพบว่า สภาพการสอนเขียนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ยังไม่อยู่ในขั้นที่เหมาะสม อาริรัตน์ น้ำเพชร (2529) จึงได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาพัฒนาการของหลักสูตรภาษาอังกฤษประถมศึกษาตั้งแต่ พุทธศักราช 2435- 2528 พบว่า เนื้อหาวิชาที่เรียนในระยะแรก เน้นเนื้อหาด้านการแปล มุ่งให้มีความรู้ทางภาษา กฎเกณฑ์ และไวยากรณ์ต่างๆ โดยไม่ได้เน้นทักษะอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องเลย และยังมีแบบแผนการสอนที่เน้นครูเป็นศูนย์กลาง

นอกจากนี้ สิริพร บุญญานันต์ (2531) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาของไทยยังมีปัญหา และอุปสรรคมากมายหลายประการ ทำให้ไม่สามารถบรรลุผลของความต้องการของหลักสูตรได้อย่างที่ควรจะเป็น ประยูรศรี วรรษัยพิทักษ์

(2527) และสุพจน์ สีกันทา (2529) กล่าวเสริมว่า นักเรียนยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารความต้องการได้ โดยเฉพาะการฟัง และการเขียน

จากเหตุผลข้างต้นสามารถกล่าวโดยสรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอตามที่หลักสูตรกำหนด ประกอบกับวิธีการสอน การเขียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังไม่สามารถช่วยให้นักเรียนสามารถเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนวทางการสอนที่เชื่อว่าจะสามารถพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเบื้องต้นของนักเรียนให้บังเกิดผลดีขึ้น คือ กระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโร

ทั้งนี้ผู้วิจัยมีความมั่นใจว่า การที่บุคคลทั้งสองท่านได้ทำงานคลุกคลีอยู่กับการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ ให้แก่นักเรียนต่างชาติที่ไม่ได้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ จนทำให้ทั้งสองท่านสามารถทราบปัญหาต่างๆ ได้ดี และสามารถพัฒนารูปแบบกระบวนการสอนการเขียนดังกล่าวขึ้นมา เพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถแก้ปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษให้หมดไปได้ ซึ่งแนวทางดังกล่าวสามารถที่จะนำมาประยุกต์ใช้กับนักเรียนไทยซึ่งเรียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างชาติ เช่นเดียวกันได้

แนวคิดของบรู๊คส และวิทโร คือ การสอนให้นักเรียนทราบลักษณะโครงสร้างของประโยคภาษาอังกฤษ รวมทั้งส่วนประกอบของประโยค เช่น คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา ที่สามารถเปลี่ยนแปลงรูปแบบได้ โดยการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของส่วนประกอบของประโยคจากบทความที่ใช้เป็นแบบในการเขียน ซึ่งจะเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายได้ตามความต้องการของนักเรียนได้ในอนาคต ทั้งนี้ผู้วิจัยมีความมั่นใจว่าการเลือกใช้แนวคิดของบรู๊คส และวิทโร มาพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความเหมาะสมดังต่อไปนี้ คือ

1. เป็นกระบวนการสอนที่ประสบความสำเร็จ ในการสอนนักเรียนต่างชาติที่อาศัยอยู่ในประเทศ ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ เช่น นักเรียนเชื้อสายจีน ที่เรียนอยู่ในสหรัฐอเมริกา เป็นต้น
2. กระบวนการสอนการเขียน ตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโร เริ่มต้นจากขั้นที่ง่าย ไปสู่ขั้นที่ยากขึ้นตามลำดับ
3. บรู๊คส และวิทโร ได้เสนอแนวคิดว่า นักเรียนแต่ละคนสามารถพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของตนเองได้ตามศักยภาพของตน โดยนักเรียนจะต้องเรียนตามขั้นตอนกระบวนการสอนให้ครบ แต่หากว่านักเรียนคนใดไม่สามารถผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้

นักเรียนคนนั้นจะต้องกลับมาเรียนทบทวนในชั้นตอนที่นักเรียนยังมีปัญหาอยู่ จนกว่าจะสามารถผ่านเกณฑ์ได้

จากการที่นักเรียนทั้งชาวไทย และชาวต่างประเทศ ต่างก็มีปัญหาในการเรียน การเขียนภาษาอังกฤษเช่นเดียวกัน คือ การขาดทักษะทั้งในด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ และการรับรู้จากการฟัง พูด และ อ่านตัวอย่างบทความเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการเขียนบทความต่อไปเช่นเดียวกัน ดังนั้น กระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโธร นีซึ่งใช้ได้ดีกับนักเรียนชาวต่างประเทศก็น่าที่จะสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ดีกับนักเรียนไทยเช่นเดียวกัน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธร

สมมติฐานการวิจัย

พอลสตัน (Paulston ,1972) ได้กล่าวถึงการสอนการเขียน ที่ใช้ตัวอย่างงานเขียนเป็นแบบอย่างในการสอนโดยให้นักเรียนฝึกใช้ภาษาจนเกิดความชำนาญ ในการเขียนประโยคชนิดต่างๆ เพราะเชื่อว่าการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ การใช้ภาษา เป็นการสร้างความสามารถในการเขียน นอกจากนี้ตัวอย่างงานเขียนยังเป็นการฝึกให้นักเรียน รู้จักค้นหาข้อมูลและสะสมความคิดเกี่ยวกับเรื่องี่อ่านเพื่อพัฒนาความรู้ และประสบการณ์ ได้แบบยั่งยืน ทำให้ทักษะการเขียนได้รับการพัฒนามากขึ้น

กอร์ดอน (Gordon,1982) กล่าวว่านักเรียนที่ได้ฝึกฝนตามกระบวนการสอนการเขียน แบบที่เรียกว่า Controlled Composition ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับกระบวนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษของบรู๊คส และวิทโธร จะทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนแบบการเขียนภาษาอังกฤษได้ดี เพราะว่ากระบวนการสอนนี้จะช่วยทำให้นักเรียนสามารถลดระยะเวลาที่ใช้ในแก้งานเขียนให้ถูกต้องสมบูรณ์ได้ในเวลาน้อยลงกว่าการเขียนโดยใช้กระบวนการสอนแบบเดิม และยังพบอีกว่า นักเรียนที่เรียนด้วยกระบวนการสอนนี้สามารถเขียนได้คล่องแคล่วและมีข้อผิดพลาดน้อยลงกว่าเดิมอย่างเห็นได้ชัด

กอร์เรล (Gorrell, 1982) ยังได้ช่วยยืนยันอีกว่า กระบวนการสอนการเขียนดังกล่าวข้างต้นนี้สามารถช่วยพัฒนาการเขียนและการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนได้เป็นอย่างดีก็เพราะเหตุผลนี้ ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะนำกระบวนการสอนของบรู๊คส และวิทโธร มาใช้ในการสอนการเขียนภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ของประเทศไทย

อนึ่ง ศศิธร จ่างภากร (2531) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง ผลการวิจัยได้เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษว่ามีผลต่างของคะแนนก่อนและหลังการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษคิดเป็นร้อยละ 3.69

ในขณะที่ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงตั้งเกณฑ์ที่จะใช้วัดว่าคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษภายหลังได้รับการสอนการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโธร ไว้ที่ร้อยละ 3.5

จากการศึกษาข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานดังนี้

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนด้วยกระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธร มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนได้รับการสอน
2. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนด้วยกระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธร มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนได้รับการสอน ร้อยละ 3.5

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2543 โรงเรียนฤทธิยะวรรณาลัย สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 15 ห้องเรียน ห้องเรียนละประมาณ 40 คน รวมทั้งสิ้น 600 คน โดยโรงเรียนดังกล่าวเป็น 1 ใน 340 โรงเรียน ในสังกัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งตั้งกระจายอยู่ทั่วพื้นที่ 50 สำนักงานเขต นักเรียนในโรงเรียนดังกล่าว

ประกอบด้วยนักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างกัน จึงเหมาะที่จะเป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

2. ตัวอย่างประชากร ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบธรรมดา (Simple Random Sampling) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2543 โรงเรียนฤทธิยะวรรณาลัย 1 ห้องเรียน จากทั้งหมด 15 ห้องเรียน ได้จำนวน 32 คน เป็นตัวอย่างประชากร

3. ผู้วิจัยใช้เวลาในการดำเนินการทดลอง 8 สัปดาห์ (2 เดือน) ดำเนินการสอน 10 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง (3 คาบๆ ละ 20 นาที) รวมใช้เวลาในการสอน 10 ชั่วโมง ดำเนินการสอนซ่อมเสริมนอกเวลาเรียนให้แก่นักเรียน 9 ชั่วโมง และใช้เวลาในการวัดผล 2 ชั่วโมง รวมใช้เวลาทั้งสิ้น 21 ชั่วโมง

4. ตัวแปรที่จะศึกษา

4.1 ตัวแปรต้น กระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของ บรู๊คส และวิทโธร

4.2 ตัวแปรตาม ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6

ข้อตกลงเบื้องต้น

เนื่องจากบรู๊คส และวิทโธร ได้กำหนดเกณฑ์สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนไว้แต่เพียงในชั้นตอนที่หนึ่ง (1a) กล่าวคือ ต้องการให้นักเรียนสามารถทำคะแนนได้เต็มร้อยละ 100 ก่อนที่จะข้ามไปเรียนในชั้นตอนถัดไป แต่อย่างไรก็ตามถ้านักเรียนได้ทดลองทำบทความเรื่องใหม่แล้วก็ยังไม่สามารถทำคะแนนได้เต็มร้อยละ 100 บรู๊คส และวิทโธร ก็ขอให้ครูผู้สอนช่วยให้คำแนะนำเพิ่มเติมและอนุญาตให้นักเรียนข้ามไปเรียนในชั้นตอนต่อไปได้เช่นเดียวกันกับนักเรียนคนอื่นๆ และมีได้กำหนดเกณฑ์การวัดผลสัมฤทธิ์ในชั้นอื่นๆไว้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ตั้งเกณฑ์ที่ใช้ในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษไว้ที่ร้อยละ 80 เท่ากับเกณฑ์การรอบรู้ทั่วไป (วิภา รังงาม, 2534)

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง การเรียบเรียงประโยคภาษาอังกฤษให้เป็นบทความ ที่มีความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ทางภาษา และกาลเวลา โดยอาศัยบทความที่ใช้เป็นตัวอย่างในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นต้นแบบ เพื่อทำการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของประธาน กริยากรรม และส่วนขยายอื่นๆของประโยค ตามขั้นตอนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโร

กระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโร หมายถึง การสอนไวยากรณ์ทางภาษาอังกฤษ และการฝึกหัดเปลี่ยนโครงสร้างไวยากรณ์ โดยใช้บทความที่ใช้เป็นตัวอย่างในการเขียน (Models for Writing) ทั้งนี้ได้กำหนดเกณฑ์ที่นักเรียนจะสามารถผ่านไปเรียนยังขั้นตอนถัดไปไว้ที่ ร้อยละ 80 หากนักเรียนไม่สามารถผ่านเกณฑ์ที่ร้อยละ 80 ได้ นักเรียนจะต้องเรียนซ่อมเสริม และฝึกหัดทำบทความเรื่องใหม่ จนกว่าจะผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ซึ่งแบ่งได้เป็น 10 ขั้นตอนการสอน เรียงลำดับขั้นตอนจากขั้นที่ง่าย ไปสู่ขั้นที่ยากขึ้นตามลำดับ ดังนี้ 1) ตัวอักษร และเครื่องหมายวรรคตอน 2) คำที่มีความหมายเหมือนกัน หรือใกล้เคียงกัน 3) การเปลี่ยนคำสรรพนามแทนเพศชายหรือหญิง 4) การเปลี่ยนคำนาม, คำสรรพนาม และประโยค จากเอกพจน์ เป็นพหูพจน์ 5) การเปลี่ยนคำนาม, คำสรรพนาม และประโยค จากพหูพจน์ เป็นเอกพจน์ 6) การเปลี่ยนประโยคจากบอกเล่าเป็นปฏิเสธ (present tense) 7) การเปลี่ยนประโยคจากปัจจุบันเป็นอดีต 8) การเปลี่ยนประโยคจากบอกเล่าเป็นปฏิเสธ (past tense) 9) การเปลี่ยนประโยคจากปัจจุบันเป็นอนาคต และ 10) การเปลี่ยนประโยคจากบอกเล่า เป็นปฏิเสธ (รวมทุก tense) นอกจากนี้แล้วในแต่ละขั้นตอนการสอน จะประกอบด้วยขั้นตอนย่อย 2 ขั้นตอน ยกเว้นขั้นตอนที่ 8 (เรื่องของการเปลี่ยนประโยคจากบอกเล่าเป็นปฏิเสธ past tense) ซึ่งจะมีเพียงขั้นตอนเดียวเท่านั้น

การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง การที่นักเรียนได้รับการสอนด้วยกระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโร โดยที่นักเรียนจะต้องสามารถผ่านไปเรียนยังขั้นถัดไปในกระบวนการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโร ด้วยเกณฑ์ของคะแนนร้อยละ 80 นอกจากนี้ภายหลังจากการเรียนรู้แล้วนักเรียนทั้งกลุ่มจะต้องสามารถผ่านการทดสอบภายหลังจากเสร็จสิ้นการเรียนรู้ ด้วยคะแนนเฉลี่ยที่สูงขึ้นกว่าคะแนนทดสอบซึ่งได้รับก่อนการเข้ารับการสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คส และวิทโร ไม่น้อยกว่าร้อยละ 3.5

ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนที่ได้จากการที่นักเรียน ทำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หลังจากที่ได้รับการสอนด้วยกระบวนการ การสอนการเขียนตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนฤทธิยะวรรณาลัย สังกัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2543

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ได้รูปแบบการสอนการเขียนแบบใหม่ที่จะสามารถช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาความรู้ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างดี
2. ได้แผนการสอนเต็มรูปแบบซึ่งครูผู้สอนสามารถนำไปใช้ในการสอนนักเรียนได้ทันทีโดยไม่ต้องปรับปรุงแก้ไขอีก
3. สามารถพัฒนาทักษะในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้แข็งแกร่งจนสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ในระดับที่ใช้งานได้ในอนาคต